

Verzamelde gedichten,
(Bijbel)verhalen, operette- en
toneelstukken voor kinderen
Vera Witte

Deel 5

Verzamelde gedichten,
(Bijbel)verhalen, operette- en
toneelstukken voor kinderen
Vera Witte

Deel 5

Schrijver: Vera Witte

ISBN: 9789402186789

© Vera Witte, teksten bezorgd door Herman van Bemmelen

Jaar: januari 2019

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in geautomatiseerde gegevensbestanden, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de schrijver van deze uitgave. Een groot deel van de operette/toneelvoorstellingen kunnen nog bij de uitgever worden besteld en dat verdient de voorkeur.

1. Inleiding

1. Voorwoord

In deel een van de uitgave Verzamelde gedichten, (Bijbel)verhalen, operette- en toneelstukken voor kinderen van Vera Witte is beschreven waardoor en hoe deze 6 delige uitgave tot stand is gekomen.

In deel een is een uitgebreide beschrijving van haar leven en werken opgenomen.

De bezorger van deze uitgave,
Herman A.A. van Bemmelen.

2. Globale inhoud van de 6 delen

De omvang van het aangetroffen werk van Vera Witte was niet in een enkele uitgave te verwerken. Er is voor gekozen om het onder te brengen in 6 delen. Daardoor was het mogelijk om verschillende onderkende onderdelen van werk te plaatsen in een deel.

Dat is als volgt:

In **deel 1** zijn na het voorwoord en een beschrijving van het leven van Vera Witte gedichten opgenomen die bij elkaar horen en zo een verhalend aspect hebben. Daarvan zijn enkele ook als los boekje op de markt gebracht.

In **deel 2** zijn gedichten over dieren en planten opgenomen. Zij zijn verdeeld over negen hoofdstukjes. Naast een over dieren in het Algemeen gaat het over Vogels, Boerderijdieren, Honden en katten, Ratten, muizen, egels, hazen en konijnen, Insecten en andere kleine dieren, Grote wilde dieren, Waterdieren en Bloemen en planten.

Deel 3 kent drie onderwerpen van gedichten. Het gaat eerst over poppen, (tuin)kabouters, heksen reuzen en elfjes, die in drie subhoofdstukken zijn ondergebracht. In het tweede deel zijn gedichten opgenomen over vorsten, rond mensen, de school en telversjes, die in drie subhoofdstukken zijn ondergebracht. In het laatste deel zijn allerlei feesten opgenomen in zeven subhoofdstukken. Het gaat over Sinterklaas en zijn knecht, Kerstmis, Driekoningen, Maria, Pasen Hemelvaart en Pinksteren, de eerste H. Communie en over Moeder- en vaderdag.

In **deel 4** wordt begonnen met het eerste deel van de verhalen.

Deel 5 bevat het vervolg van de verhalen en wordt afgesloten met de verhalen van Jum en Jok, die gezamenlijk werden uitgegeven.

In **deel 6** wordt begonnen met Bijbelse verhalen, welke verdeeld zijn in gepubliceerde en in het archief gevonden teksten en daarna welke werden geschreven bij een dia's en die in vele talen zijn vertaald. Tevens zijn opgenomen de Operette- en toneelstukken; deels werden die samen met haar zus Trees Witte geschreven. In het voorlaatste hoofdstuk wordt de herkomst van de gebruikte producties aangegeven en waar die uitgaven in bibliotheken en op andere plaatsen te vinden zijn. Ook zijn de uitgaven vermeld welke niet voor deze uitgave werden gebruikt. In het laatste hoofdstuk zijn opgenomen de gevonden interviews met haar en ook enkele publicaties waarin de naam van Vera Witte wordt genoemd.

Voor zover de rijm van een gedicht niet werd doorbroken zijn taal- en spellingsfouten van woorden zoveel mogelijk aangepast naar het huidig taalgebruik. Alle gedichten en verhalen hebben een uniek nummer gekregen voor deze uitgave. Zij zijn ondergebracht in hoofd- en sub-hoofdstukken, welke in de delen doorlopen.

3. *Inhoudsopgave deel 5*

1.	Inleiding	5
	1. Voorwoord	5
	2. Globale inhoud van de 6 delen	6
	3. Inhoudsopgave deel 5	7
3.	Verhalen, vervolg	9
	6. Algemeen	10
	7. Jum en Jok	232
	37. Waarom Jum gauw in bad moest	232
	38. Wat er met Jum zijn muts gebeurde	243
	39. Het gouden bekertje	254
	40. Twee jonge lijsters	265
	41. De koning had de hik	275

3. Verhalen, vervolg

In het 4^e deel stonden onder ‘6 Algemeen’ allereerst 21 verhalen die verschenen in de Beatrijs in de periode oktober 1953 tot en met oktober 1956 onder de algemene titel: ‘Om aan kinderen voor te lezen’. Veel andere auteurs leverden eveneens voor dat blad onder die titel verhalen aan. Daarna volgen 3 verhalen die tussen november 1957 en februari 1958 in dagblad De Tijd verschenen. Lea Smulders was in die jaren dé verhalenschrijfster voor dit dagblad. Vervolgens 107 verhalen die in De Stad Gods verschenen van september 1976 tot en met juni 1987.

In dit deel staan dan de verhalen die in De Stad Gods verschenen van juli 1987 tot en met 2002. Daarna zijn nog 50 verhalen opgenomen die in diverse publicaties zijn opgenomen. De 25 verhalen die werden opgenomen in uitgaven over Jum en Jok volgen onder ‘7 Jum en Jok’.

In het 6^e deel staan onder ‘8 Bijbels Verhalen (1)’ zijn 17 verhalen opgenomen die in de periode 1988/1998 in de Stad Gods werden opgenomen onder de titel: ‘Bijbelverhalen vertelt voor kinderen’.

Docete heeft 29 uitgaven van Dia’s met Bijbelse verhalen uitgegeven in diverse talen. Een deel van die verhalen zijn door Vera Witte geschreven. Onder ‘9 Bijbelse verhalen (2)’ wordt daar verder toelichting op gegeven.

6. *Algemeen*

1219. *Hoe Wiep de kleermaker de dochter van de molenaar kreeg*

Wiep, de kleermaker, zat voor het open raam te naaien. Hij luisterde naar het gefluit van de vogels, tot er opeens een heerlijke geur zijn kamer binnendreef. Toen hij naar buiten keek, zag hij daar een oud vrouwtje staan met een mand vol rozen.

“Zijn die rozen te koop?” vroeg Wiep.

“Jazeker”, zei het vrouwtje.

“Geef dan maar hier. Ik koop ze allemaal”, riep de kleermaker.

“Jij bent nog eens een goede klant!” prees het oudje. “Die bloemen zijn zeker voor je meisje.”

“Was het maar waar”, zei Wiep. “Ik wacht nog steeds op het liefste meisje van de hele wereld.”

“Daar moet je niet op wachten”, zei het vrouwtje. “Je moet haar gaan zoeken. Drie dagreizen van hier, aan de voet van de paarse heuvel, stroomt een blauwe beek. Als je die beek volgt, kom je bij een molen. Daar woont het liefste meisje van de hele wereld. Doe haar maar de groeten van Betjemoe.”

“Dat zal ik doen”, zei de kleermaker. “Bedankt voor de tip.”

“Hier heb ik nog een aardigheidje voor je”, zei het vrouwtje. En ze reikte hem een kromme naald aan met een vlijmscherpe punt. “Dit is een wondernaald. Dat dingetje kan alles, maar dan ook alles naaien. Je hoeft hem maar te zeggen wat je hebben wilt en hij doet het.”

“Aha, da’s niet gek”, lachte Wiep. Hij bedankte het vrouwtje nog eens hartelijk en stak de naald aan de binnenkant van zijn jasje. De rozen bracht hij bij zijn goede buurman. Toen die hoorde, dat Wiep een paar weken op reis moest, beloofde hij dadelijk op zijn huisje te zullen passen.

Nu kon de kleermaker ongestoord vertrekken. Hij vulde zijn veldfles met water en stopte zijn rugzak vol dik besmeerde boterhammen. Toen ging hij fluitend op stap. De eerste dag liep hij langs akkers en weiden. De tweede dag moest hij over een uitgestrekt heideveld. En de derde dag trok hij door een groot bos. Hij zag er dartele konijntjes, een paar wegspringende herten en een grappig eekhoortje. Terwijl hij liep te luisteren naar het gefluit van de vogels, hoorde hij opeens een smartelijk gekreun. Ach, ach, daar was een oud mannetje in een valkuil terecht gekomen, een eindje opzij van het bospad. Wiep schoot hem onmiddellijk te hulp. Hij ging dicht aan de rand op zijn buik liggen en stak het ventje zijn handen toe.

“Goed vastpakken”, riep hij. Toen hees hij hem met veel moeite naar boven.

“Nu mijn zak nog”, zei het mannetje. En de kleermaker was zo goed niet, of hij moest de kuil in om de zak op te halen, die erin was gerold.

“Potverdikkie, wat is dat ding zwaar”, zei Wiep.

“Ja, daardoor ben ik ook in die kuil gegleden”, zei de oude. “Er zitten wat ketels en pannetjes in die ik moet maken.”

“O, dan bent u zeker ketellapper”, zei Wiep, “Nu snap ik het.” Het mannetje knikte en probeerde te lopen. Maar dat ging niet zo best.

“Ik denk, dat uw linkervoet verstuikt is”, zei Wiep. “Kom maar op mijn schouders, dan draag ik u wel.” Even later sjokte de kleermaker voort door het bos met de ketellapper op zijn rug, de zak van het mannetje in zijn ene hand en zijn rugzak in de andere hand. Oef, wat ging dat moeizaam. Hij zuchtte dan ook van opluchting, toen ze het bos uitkwamen. Een eindje verderop waren de eerste huizen van het dorp al te zien.

“Zet me hier maar af”, zei het kereltje. “En vertel me eens, waar moet jij eigenlijk naar toe?”

“Ik ben op weg naar het mooiste meisje van de wereld, dat in de molen woont”, zei Wiep. “Ik wil met haar trouwen.”

“Dan heb ik hier een cadeautje voor je”, zei het mannetje. Hij maakte zijn zak open en haalde een bakpan te voorschijn. “Je kunt hier brood of taart in bakken, zomaar zonder meel. Want het is een wonderpan. Als je het deksel van de pan haalt en je zegt: ‘Pannetje bak brood’, dan rijst het brood in de pan onmiddellijk omhoog. Als je zegt: ‘Pannetje, bak taart’, dan komt er taart. Probeer het maar eens.”

“Ik heb het meeste zin in taart”, zei de kleermaker. “Dat zal ik dus eerst maar eens proberen”. Hij nam het deksel van de pan en zei: “Bak taart”. Nog geen tel later rees de taart al uit de pan omhoog en verspreidde een heerlijke lucht. “Wat geweldig!” juichte Wiep. Maar toen hij de oude man wilde bedanken, was die nergens meer te vinden. Jammer. Maar kom aan, hij moest weer verder: het dorp door, de paarse heuvel over en dan een eind langs de blauwe beek. Ja, daar zag hij de molen al in de verte. Haastig liep hij verder, tot hij bij een grote tuin kwam. Daar was een beeldschoon meisje bloemen aan het plukken.

“Goeiemorgen, mooi meisje!” riep de kleermaker. “Je moet de groeten hebben van Betjemoe.”

“Wel, heb ik van mijn leven!” zei het meisje verrast. “Hoe gaat het met haar? En wie ben jij?”

“Met Betjemoe gaat het best”, zei de kleermaker. “Zij heeft mij naar jou toegestuurd. En ik ben Wiep, de kleermaker. Ik woon in de stad en daar heb ik een heleboel klanten.”

“Ik heet Elzelinde”, zei het meisje. “Ik woon daar bij die molen met mijn vader en onze knecht Bolder. Die knecht, dat is me er eentje. Hij drinkt als een kanon en wil nu opeens met mij trouwen. Stel je voor, dat oude kereltje. Maar mijn vader kan het best met hem vinden. ‘s Avonds dan doen ze, wie de meeste glaasjes bier op kan, en dan drinkt die Bolder mijn vader gewoon onder de tafel. Niks leuk hoor! Ik wou, dat ik daaraan kon ontsnappen.”

“Trouw dan met mij”, riep de kleermaker, die meteen al smoorverliefd op haar was. “Dat lijkt me wel wat”, lachte Elzelinde. Zij vond die knappe Wiep heel wat leuker dan hun oude knecht. Als haar vader het nu maar goed zou vinden.

“Laten we het dadelijk maar gaan vragen”, zei ze. De molenaar zat juist buiten met zijn knecht een pijpje te roken, toen hij het tweetal aan zag komen. Hij lachte minachtend, toen hij hoorde wat de jongelui van plan waren.

“Mijn dochter met zo’n miezerig stadskereltje!” riep hij verontwaardigd. “Man, je kan nog niet eens behoorlijk je handen uit de mouwen steken.”

“Dat kan ik wel”, riep de kleermaker boos.

“Laat hem alle gaten en scheuren in de oude schuur dan maar eens dicht maken”, bedacht Bolder met een grijns.

“Ja”, zei de molenaar. “Dat is een goed idee. Ga maar gauw aan de gang, beste kleermaker. Als je morgen vroeg alle gaten en scheuren hebt gedicht, dan kun je mijn dochter krijgen”.

De valse Bolder nam Wiep mee naar de schuur en sloot hem daar op. Daar zat het kleermakertje nu! Mistroostig keek hij naar de vele gaten en scheuren in het dak en in de muren. Hoe moest hij die toch dicht maken? Er was nergens kalk of cement te bekennen. Ineens dacht hij aan zijn wondernaaldje. Hij haalde het tevoorschijn en riep:

“Naaldje, dicht de gaten en de scheuren. Maak alles heel, wat er kapot is aan de schuur”. Wip, daar sprong de naald omhoog en ging als een razende tekeer bij de gaten en scheuren. Hoe het precies gebeurde, kon Wiep in de gauwigheid niet zien. Maar binnen de kortste keren waren de gaten en scheuren gedicht en zag de schuur er weer goed uit. Opgelucht stak Wiep de naald weer bij zich en nam een flinke hap van het stuk taart, dat hij nog had overgehouden. Daarna strekte hij zich uit op de grond en viel uitgeput in slaap.

Elzelinde gaf een schreeuw van blijdschap, toen ze de volgende morgen ontdekte, dat de schuur helemaal heel was.

“Nu kunnen we trouwen”, juichte ze.

“Ho, ho”, riep de molenaar. “We hebben geen hap in huis voor de bruiloft. Jongeman, bak eerst maar eens twintig taarten en dan zullen we wel verder zien.”

“Dat heeft Bolder zeker weer bedacht”, riep Elzelinde kwaad. “Ik ga die taarten wel in het dorp kopen, hoor.”

“Nee, jij blijft hier”, zei haar vader. “En je vrijer blijft ook hier. Zie maar in de keuken dat je er iets van terecht brengt.”

“Er is maar een pak meel in huis”, riep Elzelinde wanhopig. “Hoe kun je daar nu twintig taarten van bakken!”

“Zie maar, dat je het klaarspeelt”, lachte Bolder vals. Met grote stappen liep hij achter de molenaar aan naar buiten en liet het tweetal verslagen achter.

Maar Wiep wist al gauw raad. Hij pakte zijn wonderpan, haalde het deksel eraf en riep: “Pannetje, bak taart”. Onmiddellijk rees er voor de verbaasde ogen van Elzelinde een heerlijke taart omhoog.

“Proef maar eens”, zei Wiep. Ze namen allebei een stuk en knikten goedkeurend.

“Verrukkelijk!” riepen ze als uit een mond. Toen mocht Elzelinde het ook eens proberen. O, wat ging dat leuk! Om de beurt bakten ze nu een taart, net zo lang tot ze er twintig bij elkaar hadden. Het hele aanrecht en de tafel stond er vol mee. Het was een prachtgezicht. Maar toch was de molenaar nog niet tevreden. Nu wilde hij bruiloftskleren hebben: een bruidsjaпон voor zijn dochter en mooie pakken voor de mannen.

“Waar moet ik dat allemaal van maken?” vroeg Wiep. “Ik heb geen stoffen bij me.”

“Dat is jouw zorg”, grijnsde de knecht vals. Het huilen stond Elzelinde alweer nader dan het lachen. Maar weer wist Wiep haar te troosten. De molenaar en zijn knecht hadden nauwelijks hun hielen gelicht, of de kleermaker haalde zijn wondernaaldje te voorschijn.

“Ik heb weer heel wat nodig, naaldje”, zei hij. Ga de tuin in en naai daar de mooiste varens en bladen aan elkaar. Dat moet een bruidsjaпон worden voor Elzelinde.” Wip, daar sprong de naald omhoog en verdween in de tuin. Als een razende ging hij daar tekeer tussen het groen. En nog geen kwartier later, lag er voor Elzelinde een beeld van een bruidsjaпон naast het rozenperk. Elzelinde paste hem voorzichtig. O, wat stond dat mooi! Wiep zette een krans van roze rozen op haar hoofd en gaf haar een boeketje rozen in de hand.

“Jij bent het liefste en mooiste bruidje van de hele wereld”, riep hij verrukt. Toen liet hij het naaldje drie mooie pakken maken, een voor zichzelf, een voor de molenaar en een voor de knecht. De drie hoge hoeden die erbij kwamen, werden gemaakt van riet. Heel chic!

Ja, toen dat allemaal was gebeurd, kon de molenaar niet langer weigeren. Er werd bruiloft gevierd en het hele dorp kwam op de receptie om de twintig taarten mee op te eten.

Toen nam Wiep zijn bruidje mee naar de stad. Maar zijn wonderpannetje liet hij achter bij de molenaar. Die kon nu iedere dag brood en taart eten, zoveel als hij maar wilde. Dat was tenminste een troost, nu hij zijn huishoudstertje moest missen.

1220. Het raadsel van de geheimzinnige diefstallen

De burgemeester van Groendorp had grote zorgen. Sinds enkele weken vonden er geheimzinnige diefstallen plaats in het dorp en de omgeving. Zo was boer Berk op onverklaarbare wijze een vet varken en een dikke koe kwijtgeraakt. Hanna, de huisnaaister, miste plotseling haar fiets en de dorpsstimmerman zijn kruiwagen. En nog geen half uur geleden was zijn dochter Rozanna komen vertellen, dat haar hondje Hektor verdwenen was. Het lieve beest was nergens te vinden! O, welke diefachtige plaaggeest zou daar schuld aan hebben?

“Misschien koken ze wel soep van hem,” snikte Rozanna. Maar daar wilde de burgemeester voorlopig nog niet aan denken.

“We zullen dadelijk een zoekactie op touw zetten,” zei hij. Nu, daar was Rozanna zo voor te vinden. Zelf zocht ze ijverig mee. Ook Lukas, de zoon van boer Berk, was van de partij. Samen liepen ze de smalle dorpsstraten door, gluurden in verlaten huizen en hokken en doorkruisten velden en wegen. Uiteindelijk belandden ze bij de watermolen, die aan het oog onttrokken werd door struikgewas en bomen.

“Kijk,” riep Rozanna. “Het huis bij de watermolen is weer bewoond. Zie je dat gezicht daar voor het raam?” Ja, Lukas herkende het gezicht zelfs. Het was van een beeldschone dame, die hij een paar keer in het dorp had zien winkelen.

“Ik zal eens vragen of ze jouw hondje ook heeft gezien,” zei Lukas. Hij gaf een ruk aan de bel en wachtte tot er zou worden opgedaan. Maar dat duurde zó lang, dat het Rozanna begon te vervelen. Ze besloot daarom zelf meteen maar op onderzoek uit te gaan. Al roepend:

“Hektor! Hektor!” verdween ze naar de achterkant van het huis. Net toen Lukas van plan was haar te volgen, werd de voordeur geopend en daar stond de mooiste vrouw van de wereld op de drempel.

“Goeiemorgen,” zei ze vriendelijk. “Kom binnen.”

“Ik zoek alleen maar een hondje,” zei Lukas. “Heeft u hem soms gezien?”

“Dat kan ik zo niet zeggen,” zei de vrouw. “Kom, drink eerst maar eens een kopje thee. Dan kun je onderhand vertellen hoe je hondje er uit ziet.” Ze liet hem binnen in een licht vertrek, waar ze tegenover hem aan tafel ging zitten. Daar begon ze thee voor hem in te schenken terwijl ze hem rustig liet praten over het hondje. Intussen keek ze hem strak aan met haar vreemde fonkelende ogen, die wel wat op edelstenen leken. Die ogen hadden zo’n gloed dat Lukas er warm van werd. Ineens moest hij aan Rozanna denken. Waar bleef ze toch?

“Rozanna,” stamelde hij. “Rozanna moet nog komen.”

“Die krijg je nooit meer te zien,” lachte de vreemde vrouw. Terwijl ze dat zei, gleed haar hand met de spitse vingers en puntige nagels langs haar gouden halsketting. Het was een zogenaamde bedelketting, waar allerlei figuurtjes aan hingen.

Toen Lukas goed keek, ontdekte hij een varkentje, een koetje, een kruiwagentje, een fietsje, een hondje en een poppetje. Dat poppetje leeksprekend op Rozanna. Lieve help! Ineens ging Lukas een licht op. Dat schitterende schepsel daar voor hem met haar gruwelijke halsketting was natuurlijk een heks! Een gemene heks! Straks zou ze hem ook nog betoveren. Maar voordat ze daar de kans voor had, smeed hij handig zijn kopje gloeiende thee in haar ogen. Meteen daarna trok hij de gouden ketting van haar hals, die hij met een smak op de grond gooide. Op hetzelfde ogenblik klonk er een oorverdovende knal, en het hele vertrek werd in een branderige nevel gehuld.

Toen die nevel eindelijk was opgetrokken, hadden het varken, de koe en de hond hun normale gedaante weer terug. De kruiwagen was ook gegroeid en leunde tegen een grote damesfiets aan. En Rozanna, even groot, goed en lief als kort tevoren, viel Lukas schreiend van geluk om de hals.

“O, die heks, die gemene heks! Waar is ze gebleven?” stamelde ze.

“Die is van nijd ontploft,” lachte Lukas. “Kijk, daar drijft ze als een zwarte nevel het raam uit.” Nu kon Rozanna gelukkig ook weer lachen. Ze knuffelde haar hondje.

“Hektor, lief beest, we gaan naar huis,” juichte ze.

“Ja, we gaan naar huis,” zei Lukas.

“En we nemen alle beesten en spullen mee.”

O, wat waren de mensen van Groendorp in hun schik, toen ze het stel vrolijk en wel zagen terugkomen! Voorop huppelde het hondje, daarachter reed Rozanna op de fiets, gevolgd door Lukas met de kruiwagen, met links van hem het vette varken en rechts de dikke koe. Daar maakte de dorpsschilder gauw een mooie tekening van en die kwam diezelfde avond nog in de krant.

1221. *De sergeant-majoor*

Boer Bikkel had goed wat geld en bovendien een goede vrouw. Kinderen hadden zij niet. Maar daar treurde boer Bikkel niet om.

“Betje, meid, nu kunnen we alle tijd aan onze beesten besteden”, zei hij tegen zijn vrouw. “Die brengen een aardig centje voor ons op.” Ja, de boer was dol op geld. Hij deed niets liever dan oppotten.

“Voor onze oude dag”, zei hij tegen Betje, die wel eens mopperde. Zij kreeg altijd maar krap aan huishoudgeld en dan schold ze haar man uit voor gierigaard. Eigenlijk was hij dat ook wel, maar dat wilde hij nooit toegeven. Hij schoof alles maar op die oude dag, die nu al een beetje in aantocht was. Betje was niet meer zo kwiek als vroeger en zelf had hij soms last van zijn oude botten.

Op een keer zag Bikkel tot zijn verbazing de kippen los over het erf scharrelen.

“Heb jij die soms losgelaten?” vroeg hij aan zijn vrouw. “Wat betekent dat?”

“Die beesten moeten zich onderhand maar eens zelf redden,” zei Betje kordaat. “Ik heb de varkens gevoerd, de geiten verzorgd en jouw hemd gewassen. Dat is genoeg werk voor een mens. Ik ben doodop.”

“Nou, ik heb ook niet zitten niksen, hoor”, mopperde de boer. “Ik ben achter de paarden heen geweest en nou moet ik de koeien melken. Veel te veel werk voor een man.”

“Waarom huur je dan geen knecht?” vroeg Betje.

“Ach, ik weet niet”, zei de boer “Zo’n knecht kost handen vol geld en bovendien eet hij me de oren van het hoofd.”

“Kom, kom”, lachte de boerin. “Jij hebt geld genoeg, ouwe! Mij kun je niet voor de gek houden. Ik weet, dat je heel wat op de bank hebt en ook nog in je ouwe sok. Wij zijn rijk, mannetje.”

“Oké”, zei de boer. “We zijn rijk. Maar we moeten zorgen, dat we rijk blijven.” Dat vond Betje maar een beetje onzin.

“Er moet hulp komen”, zei ze flink. “Hoe dan ook. Anders worden we allebei nog ziek.”

De boer zag wel in, dat zijn vrouw gelijk had. Toch vond hij het een vervelende zaak. Misschien zou hij een leerling kunnen krijgen, die niet zo veel hoefde te verdienen. Ook Betje zat daar over te peinzen.

“Ik weet misschien wel iemand”, zei ze aarzelend.

“O, ja? Wie dan?” vroeg haar man.

“Nou, e.. Rim de Roemer” zei Betje.

“Ja, ja, dat is een goed idee”, riep de boer enthousiast.

Hij had pas nog van de slager gehoord, dat Rim terug was uit de militaire dienst. Die jongeman scheen dol te zijn op het soldatenleven. Hij had het daar ginds al tot sergeant-majoor gebracht. Maar nu was hij voor goed uit de dienst ontslagen. En een baantje had hij nog niet, voor zo ver de slager wist.

“Zo’n jongen kan ik best gebruiken”, lachte boer Bikkel.

“Het is wel een aparte vent, hoor”, waarschuwde Betje.

“Dat weet ik”, zei de boer onbekommerd. “Daar zullen we van profiteren. Ik bedenk wel iets, om hem voor weinig geld hard te laten werken.” Op dat moment zagen ze Rim de Roemer allebei tegelijk aankomen.

“Dat is ook toevallig”, zei Betje. “O, hij gaat bij de burens naar binnen. Zal ik hem soms even ophalen?”

“Je doet maar”, zei boer Bikkel. Hij nam er zijn gemak van en ging er eens lekker bij zitten. Oef, nu voelde hij pas goed hoe warm en moe hij wel was. Zijn vrouw had gelijk. Hij had echt een knecht nodig. Maar of Rim die knecht wilde zijn, was nog maar de vraag. Kijk, daar had je hem warempel al. Druk pratend kwam hij met Betje het erf op. Maar bij de boer aangeland, nam hij een Militaire houding aan, salueerde en riep lachend:

“Baas Bikkel, sergeant-majoor De Roemer meldt zich.”

“Hallo, Rim”, zei de boer ernstig. “Ik heb gehoord, dat jij zo goed soldaten kunt drillen. Is dat waar?”

“O, ja”, zei Rim vrolijk. “Mijn soldaten komen nooit te laat. Ze lopen altijd keurig in de maat en precies in de rij. Je kunt er een liniaal langs leggen.”

“Misschien wil je dat ook eens met mijn varkens proberen”, stelde de boer voor.

“Ze laten marcheren, bedoelt u?” vroeg Rim ongelovig.

“Ja”, zei de boer. “Als je dat lukt, dan mag je het vetste varken dat erbij is houden.”

“Dat klinkt niet gek”, zei Rim bedachtzaam.

“Maar intussen help je ons natuurlijk een handje mee met het werk, hé”, zei de boer luchtig.

“Wel ja, waarom niet”, zei Rim. “Ik heb op het ogenblik toch geen baan.”

“Dat is dan afgesproken”, zei boer Bikkel. “Kom maar mee, dan zal ik je alvast wegwijs maken.”

“Nou, dat ging gesmeerd”, zei de boerin bij zich zelf. “Nu zal ik eens kijken, of het hemd van mijn man al droog is. Dan kan ik het strijken.” Maar ze had nog geen voet verzet, of er kwam een jong meisje het erf op.

“Dag mevrouw”, zei ze beleefd. “Ik ben het meisje van Rim de Roemer; Willa van Loon. Ik hoorde net dat Rim hier was.”

“Dat klopt”, zei de boerin. “Hij komt hier in betrekking.”

“Hoe bestaat het!” zei Willa verbaasd.

“Heb jij soms ook zin, om hier te komen werken?” vroeg de boerin.

“Ja, ik wil u best een beetje komen helpen hoor”, zei Willa. “Ik heb toch nog een paar weken vakantie. En ik vind het ook wel leuk, om een beetje in de buurt van Rim te zijn.”

“Mooi” zei de boerin voldaan. “Dat is dan afgesproken.” Maar toen Willa wilde weten, hoeveel ze ging verdienen, werd de boerin een tikje onzeker. Ze dacht aan haar gierige man en zei voorzichtig:

“Dat weet ik nog niet precies. Maar ik zal het goed met je maken. Reken daar maar op.” En zo gebeurde het, dat Willa de huishouding deed, terwijl Rim zich bezig hield met de dieren. Iedereen mocht zien, hoe hij het vee verzorgde. In de stal kwam Willa wel eens een praatje maken met Rim. Maar als hij de beesten les gaf, wilde hij er geen pottenkijkers bij hebben. Ook de boer en de boerin mochten er niets van merken. Daar zorgde hij wel voor. Het lukte hem op die manier de beesten in drie weken tijds flink af te richten. Vraag niet hoe dat ging, maar daar had hij nou eenmaal een speciale knobbel voor.

Op een morgen, na de koffie, troonde hij Willa mee naar buiten.

“Wil je eens zien hoe of mijn leerlingen het doen?” vroeg hij. “Mijn varkens zijn geweldig. Ik heb dan ook het meeste met hen geoefend. Maar de geiten kunnen er ook wel wat van. Die heb ik ook getraind. Let maar eens op, dan zal je wat beleven.” En daar ging hij al aan de gang met de varkens, die zacht knorrend aan kwamen zetten.

“In het gelid. Een! Voorwaarrts.. mars!” En daar ging het stel.

“O, enig!” gierde Willa. Op dat geluid kwamen de boer en de boerin toelopen.

“Wat is hier aan de hand?” vroeg boer Bikkel.

“De varkens zijn nu volleerd” zei Rim. “Kijkt u maar”. Hij floot even en riep:

“In het gelid. Een!” En alle varkens stelden zich weer keurig in rijen van drie op “Voorwaarts ... mars!” Daar begonnen ze al netjes te lopen. “Een twee ... een twee... een twee”. De dikke varkenskoppen met flaporen staken plechtig recht vooruit. Daar achter deinden de vette ruggetjes. Het was geen gezicht! Willa en de boerin schaterden dan ook van het lachen. Maar de boer keek zuur.

“Een twee... een twee... Halt!” commandeerde Rim. “Verspreiden en rusten”. Dat deden de dieren prompt natuurlijk.

“Nou, baas Bikkel, wat zegt u ervan?” riep Rim triomfantelijk.

“Ja, ze doen het goed”, antwoordde de boer onwillig.

“Mooi” zei Rim. “Dan heb ik mijn vette varkentje dus verdiend. Willa, zoek jij er de beste maar even uit... Ja, dat is een goeie, zie ik. Mooi, dan nemen we die straks mee naar huis. En hoe staat het met mijn salaris, boer? Hoeveel ga ik nu verdienen?”

“En hoeveel krijg ik?” vroeg Willa. De boer krabde eens op zijn hoofd.

“Tja, die varkens heb je nu wel aardig gedresseerd, maar dat was zo moeilijk niet. Als het je met de geiten ook lukt, dan e...”

“Dan krijgen we alle geiten zeker als beloning?” riep Willa gevat.

“U heeft dan immers nog genoeg beesten over. Veel te veel om alleen voor te zorgen.”

“Ja, zeg dat wel”, zei de boerin.

“Nou, allá” bromde de boer. “Als de geiten jouw commando’s gehoorzamen, dan mag je ze houden. Dat lukt hem toch nooit” dacht hij bij zichzelf. Maar Rim liet zich met kennen.

“Ik heb al een poos met de geiten geoefend,” zei hij. Willa haal ze maar even op. Dan zal ik jullie eens wat laten zien.” Na een paar minuten kwam Willa al met de geiten terug. Nu ging het gebeuren.

“In de houding... Een” riep Rim, “Groet de boerin. Kop links! Hop! Koppen vooruit, een! Hop! Linker voorpoot omhoog! Een! Goed zo. Nu marcheren: Een twee... een twee... een twee... een twee... een twee ... Halt! Groet de boer. Kop rechts! Hop”! En zo ging het nog een tijdje door, tot groot vermaak van Willa en de boerin. Die konden haast niet meer bijkomen van het lachen.

“Prachtig, prachtig!” riep de boerin.

“Mooi” zei Rim. “Dan marcheren we nu met onze geiten naar huis. “Geweldig”, lachte Willa. “Dan kunnen we een geitenfokkerij beginnen.”

“Tot straks hoor” riep Rim.

“We komen straks nog wel even afscheid nemen” zei Willa. En daar vertrokken ze met hun geiten.

“Stommerd” siste de boer naar zijn vrouw. “Waarom moest je nou zo hard lachen!”

“Ik kon het niet helpen”, zei Betje vrolijk. “Het was zo’n idioot gezicht!”

“Onze geiten zijn we anders maar mooi kwijt”, treurde de boer.

“Ach, man”, lachte de boerin. “Wat geeft dat nou. Weer een werkje minder!” En wat was het antwoord van boer Bikkel?

“Met jou valt niet te praten!”

1222. *Fokeline en de pauwenveer*

“Ziezo, mijn ei is weer gelegd” riep het kipje Fokeline. “Tok tok tok, kijk eens, wat een pracht!”

“Niets bijzonders” riepen haar vriendinnen. “Onze eieren zien er precies zo uit.”

“Mijn ei glanst mooier” zei Fokeline.

“Nogal wiedades” vonden de anderen, “als de zon er op schijnt.” Fokeline zuchtte en keek naar de haan. Die was boven op het hek gevlogen en staarde met zijn vreemde, ronde ogen in de verte.

“Waar denk je aan?” wilde Fokeline weten. Maar de haan antwoordde niet. Hij deed net, of Fokeline er niet was. En dat kon de kleine kip niet uitstaan. Ze begon driftig in de grond te krabbelen. Even later trok ze een dikke worm naar boven, die ze nijdig in stukken beet. Ze slikte alles achter elkaar door, maar het smaakte haar niet eens. Zó kwaad was ze. Bà, wat was het vervelend om maar een gewone witte kip te zijn...

“Had ik maar een mooie grote kam of een gekleurde staart” zuchtte ze hardop.

“Waarom?” vroeg haar vriendin Bellabel nieuwsgierig.

“Tok, tok, dat zal ik jou aan je snavel hangen!” riep Fokeline ongeduldig. “Hoepel op!”

“Nou, stik dan maar!” riep Bellabel en ze fladderde beledigd weg. Nu was Fokeline helemaal alleen. De andere kippen zaten gezellig bij elkaar en de haan zat nog steeds op het hek. Opeens zag Fokeline een pauwenveer op de grond liggen. Dat bracht haar op een goed idee.

“Dof en Defje, kom eens hier” riep ze naar een stel duiven, dat in de dakgoot zat. “Eet een hapje mee van mijn voer!” Dat lieten de duiven zich geen twee keer zeggen. Klapwiekend streken ze neer en begonnen naar hartenlust van de graantjes te pikken. Ook deden ze zich te goed aan het bakje water, dat er bij stond.

“Smaakt het?” vroeg Fokeline.

“En of!” zeiden de duiven dankbaar.

“Mooi zo” tokte Fokeline. “Willen jullie dan nu even die lange veer in mijn staart steken?”

“Natuurlijk, met plezier” lachten de duiven. Ze pikten de pauwenveer op en staken hem tussen Fokeline haar stevige witte staartveren. Toen vlogen ze naar de dakgoot terug, waar ze koerend nog een beetje zaten te grinniken.

“Nu heb ik eindelijk iets aparts” dacht Fokeline. “Nu kan niemand me meer over het hoofd zien.” Pronkend met haar pauwenveer, stapte ze deftig over het erf. De kat die er zat, kneep verbaasd zijn groene ogen dicht. En de hond die er was, gaf een keffe van pret.

“Hé, veer, waar ga je met die kip naar toe?” riep hij brutaal.

“Poe” dacht Fokeline. “Laat hem maar!” Ze deed net of ze niets hoorde en stapte rustig verder. Zo kwam ze bij het hek, waar het bokje liep te grazen. Ze wipte dicht langs hem heen en kietelde hem met haar lange veer onder de neus.

“Hatsjie!” riep de bok en begon woedend te mekkeren. Daar schrok de haan van op. Hij spreidde zijn vleugels uit en kwam druk fladderend tussen het kippenvolk neer. Daar werd hij met gejuich begroet en iedereen wilde een eindje met hem wandelen.

“Kalm aan! Kalm aan!” riep de haan. “Niet zo dringen!” Ineens kreeg hij Fokeline in het oog en riep verbaasd:

“Wat is dát daar?”

“O, dat is Fokeline” zei Bellabel. “Fokeline met een pauwenveer”. Nu zagen de andere kippen haar ook en iedereen begon te gieren van pret. Het was een getok en gelach van jewelste.

“Dag pauwenkip”, “Dag kippenpauw” schreeuwden ze door elkaar. Razend van woede en verdriet rende Fokeline terug in de richting van het erf. Ze wilde zich verstoppen onder een groene heg. En toen verloor ze opeens haar mooie pauwenveer. Die bleef haken aan een doornige tak.

“Net iets voor mij” riep een ekster die toevallig langs vloog. “Ik heb juist een aardige nestversiering nodig.” Rrrrts ... en weg was de ekster met de pauwenveer.

“Nu ben ik weer een gewone, saaie witte kip” zuchtte Fokeline.

“O nee” riep de haan. “Saaie ben je niet. Jij weet tenminste nog eens iets nieuws te bedenken. Kom mee, dan gaan we een eindje wandelen.

“Tok tok”, daar kwam Fokeline aangerend. O, wat was ze nu gelukkig! Ze stapte vrolijk naast de haan voort en vertelde hem onderhand het hele avontuur van de pauwenveer.

1223. *De groene nachtegaal*

Koning Oelebol zat aan zijn ontbijt. Hij nam nog een laatste beschuitje, dat hij rijkelijk besmeerde met bosbessenjam. Hmmm, heerlijk!

“Mijn complimenten aan de kok”, zei hij tegen Koemel, zijn lakei. “Geef me nu maar even het ochtendblad, dan ga ik eerst even de nieuwe puzzel oplossen.” Terwijl hij daar een poosje prettig mee bezig was, viel zijn oog toevallig op een bericht in het dierenhoekje.

“Wie kent niet de nachtegaal?” las hij. “De meesterzanger onder de vogels is onlangs weer gezien in ons land.”

“Wie kent niet de nachtegaal”, mompelde de koning. “Wie kent hem niet? Nou, ik ken hem niet. Dat is toch al te gek. Dat moeten we gauw eens verhelpen.” Hij ontbood meteen zijn raadsheren Nick, Nock en Nack en liet hen het berichtje uit de krant lezen.

“Ik heb nog nooit van zo’n nachtegaal gehoord”, zei de koning. “Maar ik ben benieuwd. Ik wil hem beslist eens horen. Hij schijnt prachtig te zingen. En, zoals jullie weten, ik ben dol op muziek en gezang.”

“Moeten wij soms dat diertje voor u op de kop tikken?” vroeg Nick.

“Jazeker”, zei de koning. “En een beetje gauw ook, want morgen ga ik op reis. Ik heb er een aardig centje voor over.”

“We zullen ons best doen”, zei Nock. “Maar ik weet niet of het zal lukken.”

“Die kleine zanger is misschien moeilijk te vangen”, aarzelde Nack.

“Je ziet maar dat je het klaar speelt”, zei de koning beslist. “Als ik die nachtegaal niet krijg, houd ik jullie traktement in.” Daar schrokken de drie raadsheren van, want hun centjes konden ze echt niet missen. Ze besloten dan ook om zo gauw mogelijk op pad te gaan, ieder een andere kant uit: Nick noordwaarts, Nock westwaarts en Nack naar het zuiden.

Precies drie uur later kwamen Nick en Nock elkaar weer tegen in de gangen van het paleis. Ze zagen er allebei doodmoe uit.

“Niks gevangen zeker, hè”, zei Nick.

“Nee”, zuchtte Nock. “Ik weet nog steeds niet waar dat beest ergens uithangt.”

“Hij zat in de Rikkerse bossen”, zei Nick. “Dat ben ik intussen al te weten gekomen. Het is een klein, grijs vogeltje. Maar geen mens heeft hem nog kunnen vangen.”

“Wat een pech”, zuchtte Nock. “Nu houdt de koning ons traktement in. En mijn vrouw heeft deze maand juist zoveel noten op haar zang.”

“Wij wilden net voor het hele gezin pantoffels kopen”, zei Nick. “Want daar zijn we echt aan toe. Maar daar zal nu wel niets van kunnen komen.”

“Kijk maar niet zo somber”, zei Nack, die er net aan kwam.

“Ik heb gelukkig iemand gevonden, die ons uit de brand kan helpen.”

En hij wees op een blonde jongeman, die achter hem aan kwam met een donker tasje in zijn hand. Op datzelfde ogenblik zwaaide de deur van het koninklijk studeervertrek open en daar kwam de koning aangezet.

“Zo, mijne heren, heeft u succes gehad”, vroeg hij opgewekt.

“Wij niet”, zeiden Nick en Nock bedremmeld. Maar Nack zei vrolijk:

“Ik wel, geloof ik. Mag ik u de heer Lauwe Douwe voorstellen?” En hij wees naar zijn metgezel, die een keurige buiging maakte.

“Dag Sire”, zei Lauwe Douwe. “De grijze nachtegaal kunt u dit jaar niet meer verwachten. Maar wat ik wel voor u heb, is de groene nachtegaal. De nachtegaal uit het waterland. Kijk.” Hij opende zijn donkere tas en haalde daar een glazen pot uit te voorschijn, gevuld met slootwater. Op dat water dreef een groen blad en op dat blad zat een wonderlijk groen beest met bolle ogen en een brede, lachende bek. Zodra het dier het daglicht weer zag, begon het van vreugde te kwaken.

“Hoor toch eens aan”, riep de koning verrukt. “Wat prachtig! En wat muzikaal!”

“Ja, hij heet niet voor niets de groene nachtegaal”, zei Lauwe Douwe.

“Kan ik hem hier houden?” vroeg de koning.

“Dat zou misschien wel kunnen, maar hij doet het beter in de buitenlucht. Als u het goed vindt, Sire, zal ik een mooi plaatsje voor hem uitzoeken in de hofvijver. Daar klinkt zijn gezang nog beter.”

“Uitstekend”, zei de koning. “Ik ga met je mee. Dan kunnen we onderweg mooi praten over een flinke beloning, want die heb je echt wel verdiend.” Terwijl de koning zijn raadsliden passeerde, dankte hij hen met een stralend gezicht voor hun moeite.

“Hè, hè”, zei Nack, “we houden ons traktament gelukkig.”

“Nu kan mijn vrouw naar de uitverkoop”, zei Nock blij.

“En wij kunnen ons allemaal nieuwe pantoffels aanschaffen”, zei Nick. Toen wees hij met een knipoog naar het open raam.

“Luister”, zei hij. Ze hielden alle drie hun adem in en wat hoorden zij daar? “Kwek-
rekkekekkek-kwek.”

“Leve onze groene nachtegaal!” lachten de raadsheren toen. “Een mooier geluid bestaat er niet.”

1224. *De beste leugen*

Boris Boel was schatrijk. Hij bezat een schitterende villa met een stoet van personeel. Dat personeel bediende hem op zijn wenken. Hij hoefde maar te zeggen: “Ik wil dit” of “Ik wil dat” en het gebeurde. Hij had van alles al beleefd, duizenden boeken had hij gelezen en hij was overal geweest. De lekkerste hapjes en de fijnste drankjes waren niets bijzonders meer voor hem. Het was wel jammer, want op die manier waren er nauwelijks verrassingen meer voor Boris in het leven. Zijn secretaris Serge had af en toe echt medelijden met hem. Kijk, daar zat die dikke baas weer met een lijdend gezicht in zijn fraaie tuinstoel te zuchten.

“Kan ik iets voor u doen, mijnheer?” vroeg Serge vriendelijk.

“Ja”, kreunde Boris. “Schuif me eens een kussen in de rug en wuif me wat koelte toe.”

“Wilt u een stukje muziek horen?” vroeg Serge.

“Dan zat ik het orkest laten komen.”

“Laat maar. Ik ken die muziek onderhand wel.”

“Ik weet iets beters”, bedacht Serge. “Ik laat de kok even komen. Die heeft vast wel iets lekkers voor u te eten.”

“Ja, toe maar”, zei Boris kwijnend. Maar toen de kok er eenmaal was, had hij opeens nergens trek meer in.

“Toe, mijnheer”, drong de kok aan. “U heeft zeker wel zin in een lekker biefstukje of in een ree ruggetje?”

“Nee, dank je.”

“Wat denkt u dan van ganzenlevertjes, kikkerbilletjes, kaviaar, honing? Vruchten in gelei?”

“Schei maar uit”, zuchtte Boris. “Ik heb het allemaal al zo vaak gehad. Ik hoef het niet meer.”

“Drink dan wat”, stelde de kok voor. “Wat denkt u van een lekker wijntje? Bourgogne? Champagne? Of liever een licht likeurtje?”

“Ga maar weg”, zei Boris humeurig. “Het kan me allemaal niets schelen. Ik hoef niets en ik wil niets. Ik verveel me dood.”

“Laat ik u dan eens een mooi reisverhaal voorlezen”, bedacht Serge goedig.

“Laat maar”, zuchtte Boris. “Ik ben overal al geweest.”

“Een mooi sprookje dan.”

“Ach, wat. Alle sprookjes ken ik al. Ik wou, dat iemand me eens iets gek vertelde. Een leugen, ja, een echte goede leugen wil ik wel eens horen... Vertel dat maar aan iedereen die je tegenkomt. Wie de beste leugen vertelt, kan duizend dukaten verdienen. Ja”, glimlachte Boris opeens bij zichzelf. “Dat is een goede inval van me, geloof ik.”

“Het zal u in ieder geval wat afleiding bezorgen”, zei Serge en hij verdween met opgewekte passen in de richting van de keuken. Een paar minuten later verscheen Serge weer in de tuin met Anka, het linnenmeisje.

“Goeiemorgen mijnheer Boris”, zei Anka vrolijk. “Ik moet u iets geweldigs vertellen. Daarnet heb ik een witte zwaan in de linnenkast gevonden.”

“En ik heb een witte raaf onder mijn bed gezien”, zei Boris prompt. “Ja, ja, die dingen komen voor.”

“Gó”, zei Anka teleurgesteld, “ik dacht nog wel, dat ik zo’n goeie leugen had.”

“Blijkbaar niet goed genoeg, meisje”, zei Serge. Nauwelijks was Anka verdwenen of er kwam een jonge man de tuin in. Hij droeg een wit pak en had een dikke bos zwart krullend haar.

“Dag mijnheer Boris”, zei hij. “Ik ben schilder van mijn vak. Daarnet heb ik de hemel even blauw geschilderd.”

“Dat heb je dan niet goed gedaan”, zei Boris. “Kijk maar, er zitten nog grote plekken wit en grijs in.” “Was ie niet goed?” vroeg de schilder.

“Nee, niet goed genoeg”, zei Boris.

“Nou, pech gehad”, zei de schilder vrolijk. “Ik vond het eigenlijk toch wel leuk bedacht.”

“Niet origineel genoeg”, zei Boris. “Dit grapje heb ik meer gehoord.”

Toen de schilder verdwenen was, kwam de kok weer naar buiten. Deze keer had hij geen presenteerblad bij zich, maar een grote, lege zak.

“Hé”, zei Boris verbaasd. “Wat kom jij hier doen met die lege zak?”

“Die zak heb ik nodig”, zei de kok ernstig. “Daar ga ik het geld in doen, dat u me schuldig bent.”

“Wat?” riep Boris ongelovig.

“Ja”, zei de kok. “Ik krijg immers nog een zak goudstukken van u.”

“Dat is een leugen”, riep Boris verontwaardigd. “Daar is niets van waar!”

“Ha”, lachte de kok, “u heeft het zelf gezegd!”

“Inderdaad mijnheer”, lachte Serge. “Deze keer heeft u nu eens een goede leugen gehoord.”

“Warempel, je hebt gelijk”, zei Boris eerlijk. “Kom, dan zal ik even een briefje uitschrijven voor de betaalmeester. Asjeblieft, slimme kok. Hierop kun je duizend dukaten krijgen.”

“Dank u wel mijnheer”, zei de kok en maakte zich snel uit de voeten.

“Oef”, zei Boris. “Voorlopig hoef ik geen leugens meer te horen.”

1225. *De verdwijning van Welia*

Aan de rand van het Groenewoud woonde eens een boswachter met zijn vrouw. Zij hadden maar één dochtertje, dat ze Welia noemden. Welia was beeldschoon, en lief en handig op de koop toe. Geen wonder, dat ze heel wat vrienden en vriendinnen had. Haar allerbeste vrienden waren Jan, Klaas en Peter. Met Jan, de veehouder, ging ze dikwijls paardrijden. Met Klaas, de melkboer, dronk ze vaak een kopje koffie. En met Peter, de jonge dorpsonderwijzer, maakte ze lange wandelingen in het bos. Daar plukten ze bloemen, of ze speelden er op de fluit, die Peter zelf uit stevig hout had gesneden. Als ze dat deden, dan floten alle vogels in de buurt om het hardste mee.

Op een keer ging Welia er in alle vroegte alleen op uit om bosbessen te plukken. Die had ze nodig voor een pudding, die ze wilde maken. Zacht neuriënd ging ze van struik tot struik. Tot ze opeens iets zag bewegen aan de voet van een dikke eik. Het leek wel of er een deurtje openzwaaide. Er scheen een wonderlijk geel licht door naar buiten. Toen ze dichterbij kwam, zag ze een trapje in de boom, dat naar beneden voerde. Wat zou dat betekenen?

Zonder aan gevaar te denken, begon ze af te dalen langs de smalle treden. Tot haar verrassing kwam ze in een grote, ronde ruimte terecht. Daar stonden feestelijk gedekte tafels, beladen met allerlei heerlijkheden. Kleine kereltjes, met pientere ogen, bolle wangen en puntbaarden waren druk bezig. Ze versierden de tafels en de wanden met kleurige bloemen. Welia keek haar ogen uit. Iedere bloem had een hart van edelstenen, die schitterden en fonkelden in het licht van de vele lampen, die overal waren opgehangen. De dwergen klaptten in hun handen, toen ze Welia zagen aankomen.

“Welkom, mensenkind! Kom verder”, riep een mannetje met een gouden ketting om zijn hals.

“Bent u hier de burgemeester?” vroeg Welia.

“Ja, zo kun je mij wel noemen”, zei het ventje. “Mijn naam is Mierkos. En hoe heet jij?” “Welia”, zei het meisje.

“Welia, we hebben je vaak horen fluiten met je vriend”, zei Mierkos. “Wees zo goed en speel iets voor ons.”

“Ik heb mijn fluit niet bij me”, zei Welia. “Maar ik kan wel iets zingen.” Met haar heldere stem zong ze een liedje van vogels en bloemen, zó mooi, dat de mannetjes er stil van werden. Toen het liedje uit was, klaptten ze uitbundig en riepen luidkeels:

“Bravo.” Mierkos bood haar toen een stuk goudgeel gebak aan. Het zag er zo verrukkelijk uit, dat Welia er meteen haar tanden in zette. Maar o wee!

Ze had dan nog maar enkele hapjes genomen, toen alles om haar heen begon te draaien.

Het laatste wat ze zag, was het sluwe lachje van Mierkos. Toen viel ze bewusteloos op de grond.

Intussen ging het leven thuis zijn gewone gangetje. Maar toen Welia tegen koffietijd nog niet terug was, begon haar moeder ongerust te worden. Misschien had het kind wel een ongeluk gekregen, dacht ze ongerust. Samen met haar man begon ze het bos te doorzoeken. Om de paar minuten riepen ze haar naam: “Welia! Welia!” Maar er kwam geen antwoord. Andere mensen die van de vermissing hoorden, begonnen mee te zoeken. Langzamerhand trok het hele dorp uit met Jan, Klaas en Peter voorop. Ze doorkruisten het bos van oost naar west en van noord naar zuid. Maar nergens konden ze een spoor van het meisje ontdekken. Toen het donker begon te worden, moesten ze hun speurtocht staken. Bedroefd en angstig keerde iedereen huiswaarts. Waar zou dat meisje toch gebleven zijn?

Peter kon er die nacht niet van slapen. Bij het krieken van de dag stond hij op om nog eens alle bospaden en verborgen plekjes na te gaan. Het eerste wat hem opviel, toen hij daar in zijn eentje liep was een grote eik. Het leek wel, of daaronder aan de stam een deurtje open stond. Door de opening scheen een wonderlijk geel licht naar buiten. Toen de jongen dichterbij kwam, zag hij het trapje, dat naar beneden voerde. Zonder zich te bedenken begon hij langs de smalle treden af te dalen.

“Welkom! Welkom!” klonk het van alle kanten, toen hij in de ronde feestzaal was aangeland. De dikke dwerg Mierkos trok Peter in de kring van zijn vrienden. Glimlachend zag Peter het hele stel aan. Wat leken ze op elkaar!

“Hallo”, zei hij vriendelijk.

“Heb je je fluit meegebracht?” vroeg Mierkos. Peter voelde in zijn zak. Ja, daar zat zijn fluit. “Speel dan eens iets leuks voor ons!” zei Mierkos.

“Ik heb eigenlijk geen tijd”, zei Peter. “Maar vooruit, één liedje kan er wel van af.” Hij zette de fluit aan zijn mond en begon een vrolijk deuntje te spelen.

“Hoy! Hoy!” riepen de dwergen. “Zóiets bedoelen we nu.” Ze stampten en dansten en sprongen lachend rond de tafels. Eéntje echter deed niet mee. Die zat onder de voorste tafel dicht bij Peter in de buurt en hield de vinger op de lippen. Lieve help! Dat was geen gewone dwerg. Dat was Welia! Peter herkende haar aan haar gezicht. Vreselijk! Wat was ze klein geworden! Hij hield even op met spelen en boog zich naar haar toe. “Welia, ben jij het echt?” vroeg hij.

“Ja”, fluisterde het meisje. “Peter, pas op! Eet en drink niets van alles wat ze je aanbieden. Anders word je net zo klein als ik.”

“Hé daar, spelen, niet smoezen!” schreeuwde Mierkos kwaad. “Vooruit, jongeman! Spelen!” Geschrokken zette Peter de fluit weer aan zijn mond en speelde het ene wijsje na het andere.

“Stop!” riep Mierkos op een gegeven ogenblik. “Jij hebt je best gedaan, jongen.

Daarvoor wil ik je belonen. Tast maar toe! Je mag eten en drinken, zoveel als je maar wilt.”

“Ik heb liever een bloem.” zei Peter. Hij pakte een rode bloem van de tafel en stak hem gauw in zijn knoopsgat.

“Je móet iets eten”, drong Mierkos aan. Zijn sluwe oogjes glinsterden gemeen.

“Dat is niet best”, dacht Peter. “Ik zal ze eens lekker gek maken.” Hij pakte zijn fluit weer en zette het liedje in van ‘Duizend ratten en muizen’. Oei, wat stelden de dwergen zich nu aan! Ze stampten woest op de grond, maakten gekke sprongen en probeerden elkaars baardje te grijpen. Hoe sneller Peter speelde des te doller de mannetjes tekeer gingen. Al spelend liep Peter op Welia toe en duwde haar met zijn voet in de richting van de trap. Ha, nu begreep ze het! Ze klauterde zo snel ze kon naar boven en Peter ging er fluitend achteraan. Zodra ze boven waren, sloeg Peter de deur achter hen dicht. Toen nam hij Welia op de arm en vluchtte met haar de boslaan uit. Bij een berkenboompje hield hij halt en zette het meisje op de grond neer.

“Wist ik maar een manier om je weer groter te maken!” zei hij.

“Ik denk, dat ik iets bijzonders daarvoor moet eten”, zei Welia. “Laat die bloem eens zien, die je gepakt hebt.” Peter haalde de bloem uit zijn knoopsgat en gaf hem aan haar. In plaats van edelstenen, lagen er twee dauwdruppels in het hart van de bloem.

“Ik probeer het!” zei Welia. Ze nam een hapje van de rode blaadjes, en nog een, en nog een. En weer voelde ze zich draaiërig en misselijk worden. Net als de vorige dag.

“Je groeit!” riep Peter. “Eet door!” Dat deed Welia. Toen ze ook de stengel had opgegeten, was ze weer even groot als vroeger. Stralend van geluk sloeg ze haar armen om Peter heen:

“Bedankt! Hartelijk bedankt, lieve Peter! Als jij niet was gekomen, dan zou ik nu nog bij die nare kereltjes gevangen zitten.”

Hand in hand wandelde het tweetal, gelukkig pratend, met elkaar naar huis terug. Welia’s ouders schreiden van vreugde, toen ze hun kind gezond en wel weer terug zagen. Het hele dorp leefde met hen mee. De boswachter gaf toen een groot feest, waarbij iedereen werd uitgenodigd. Met al haar goede vrienden danste Welia één keer. Voor de rest danste ze alleen nog maar met Peter. Peter was nu haar aller-, allerbeste vriend.

Ze wandelden nog vaak met elkaar in het bos. Maar nooit van hun leven kwamen ze meer dicht in de buurt van de grote eik.

Stad Gods, 01-11-89, jaargang 56, nr. 3, blz. 46.

1226. *Bokje Bè komt terug*

Iedere dag stond geitje Mathilde bij het hek. Daar tuurde ze dan een poosje de weg af. Zou bokje Bè er ook aan komen? Haar vriendje was nu al weken weg. Waar naar toe, dat wist niemand. “Als hij nu niet gauw terug komt, ga ik hem zoeken”, riep Mathilde op een dag. Ze miste zijn vrolijk gemekker en voelde zich erg alleen. Zonder dat ze het merkte, rolde er een traantje langs haar neus. “Kop op meid”, loeide de koe. “Wij zijn er toch ook nog.” “En wij, en wij”, riepen de varkens en kippen. “Kukeleku”, kraaide de haan toen. “Treur maar niet langer, ik zie hem al aankomen.” En ja hoor, daar kwam bokje Bè fleurig aangestapt. Met een bloem achter het oor en een mooi schoon vachtje aan. “Bonjour! Bonjour!” riep hij vrolijk. “Hoe staat het leven hier?” “Best, best”, riep iedereen. En het geitje zei bevend: “Welkom thuis, lief bokje Bè. Waar ben je zo lang geweest?”

“Op vakantie natuurlijk. Ik was in een ver land, lekker in de bergen. Daar heb ik nog wat oude bokken van de familie opgezocht. O, daar heb ik zo’n pret gehad!” Hij lachte mekkerend bij de gedachte aan de dolle sprongen, die hij daar gemaakt had.

“Ik heb er ook Frans leren praten”, zei hij. “Mijn naam is nu Blerrio. Noem me dus nóóit meer bokje Bè. Wees zo goed, daar voortaan aan te denken, Mathilde.”

“Ja hoor”, mekkerde de geit blij. “Ik vind het toch zo fijn, dat je weer terug bent, lief bokje Bè. O, nee, ik bedoel: lieve Blerrio.” “Hoe vind je het, om weer thuis te zijn?” vroeg de koe. “Machtig hoor”, zei de bok. “Maar ik mis de bergen wel wat. O, ik heb zo’n zin om hoog te klimmen en te springen.” “Woef, woef”, blafte de hand. “Spring maar over mijn hok.” “Oké”, zei de bok. En hij deed het. “En nu over mijn hok”, riep de haan. “Oké”, zei de bok. En hij sprong over het kippenhok. “En nu over de schuur”, knorde het varken. “Oké”, zei de bok. En hij sprong tegen het dak van de schuur op. Maar o wee, het was daar wat glibberig. Daardoor gleed de arme bok terug en tuimelde op de grond, midden in een hoop mest. De kippen riepen “tok”, het koetje riep “boe” en de varkens lachten knorrend van plezier. Alleen het geitje riep: “Heb je je pijn gedaan?” “Niks hoor”, zei de bok fier. En hij stapte al weer deftig rond in zijn plakkerige vel vol drek. “Bè, wat stink je”, kraaide de haan. Alle dieren deden nu een paar passen achter uit. En het geitje kneep stiekem haar neus dicht. “Ben je vies van me?” vroeg het bokje opeens ongerust. Hij keek haar smekend aan met zijn grote, gele ogen: “Toe, Mathilde, help me.” “Oké”, zei Mathilde. Ze haalt gauw de tuinsproeier op en spoot zijn vachtje netjes schoon. “Zie zo, nu ben je weer mijn eigen mooie bokje Bè” lachte ze. “O, neem me niet kwalijk zeg, nu ben ik je mooie naam helemaal vergeten.” “Geeft niet”, zei de bok. “Ik wil hier best weer gewoon bokje Bè zijn.” “Zo mag ik het horen”, zei de koe. En alle dieren riepen: “Lang leven bokje Bè en zijn lieve geit Mathilde.”

Stad Gods, 01-12-89, jaargang 56, nr. 4, blz. 62.